

наха отъ всичката си душа. Майката умрѣ случайно, смазана нѣкждѣ отъ трамвая. Учителтъ бѣше назначенъ за директоръ на една прогимназия въ единъ провинциаленъ градъ. Но и тамъ той се интересуваше за сѣдбата на Зафирови. На стария Зафировъ той намѣри мѣсто наблизу въ единъ чифликъ, където работата му бѣше да развъжда кокошки. И тамъ Зафировъ се показва добъръ работникъ. По-голѣмиятъ отъ бившитѣ му ученици, Петъръ, свърши съ отличие гимназията и стана учителъ въ село. За него почнаха да се чуватъ добри думи: билъ уменъ, полезенъ и добъръ за дѣцата и селянитѣ. Сжщо тѣй добръ се учеше и братъ му Иосифъ. Той даже даваше по-голѣми надежди отъ брата си.

Учителтъ чуваше това и радостъ пълнѣше гърдитѣ му. Той обичаше и вѣрваше дѣцата си, и тѣ го не измамеха.

